

ΟΙ ΘΥΡΥΛΟΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

ΧΙ ΑΓΙΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Τὰ πουλιά τῷ Ἁγίῳ Φραγκίσκῳ τῆς Ἀσσίζης. Ὁ Ἅγιος Ἀντόνιος τῆς Πάδουας καὶ τὸ κηρύγμα τὸν πρὸς τὰ φάρια. Ἡ ἡμέρα τῶν γονατίζε μπροστά στή Μετάληψη. Ὁ ἐπίσκοπος πού ἐπέβαλε σιωπὴ στὰ βατράχια. Μαθήματα εὐλαβείας καὶ καλοσύνης! Τὸ κοράκι πού ἔφερε τὸν Ἅγιο Παῦλο τὸν Ἐρημίτη. Ἐνα θαῦμα πού διαρκεῖ ἐξήντα χρόνια. Ὁ Χριστὸς καὶ τὰ ζῶα. Τὰ λεντόνια πού ἔθαψαν τὸν Ἅγιο Παῦλο. Ἀπάνω στὶς πλάτες τῶν κροκοδείλων.

Η ΟΙΚΕΙΟΤΗΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΘΥΡΥΛΩΝ.—Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ ΑΓΙΟΣ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΟΥ. (Πίναξ τοῦ Μπασσο).—Μία μέρα, στὶς ὄχθες τοῦ Ἰορδάνη, ὁ ἅγιος Ἱερώνυμος εἶδε νὰ στένται πρὸς αὐτὸν ἕνα λιοντάρι πληγμένο ἀπὸ πῦρ ἀπὸ ἕνα μαρλό ἀράκι. Ὁ ἡρμιτὴς τὸ περιποίηθηκε καὶ τὸ θάρσενε. Τὸ θῆριο, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, δὲ θέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν σπηλιὰ τοῦ. Ὅταν ὁ ἅγιος ἐστίασε τὸ γαϊδάρι τοῦ νὰ βοσκήσῃ τὸ λιοντάρι τὸν συνοδεύει σὰ φύλακος. Ἦσο δὲ τὸ θῆριο ἀγαποῦσε τὸν ἡρμιτὴ ὅσοις ἔδειξε πῶς ἀπὸ τὸν ἄφο τοῦ καὶ πῶς ἀπὸ αὐτὸ.

Στὴ ζωὴ τῶν περισσότερῶν ἁγίων καὶ μαρτύρων τοῦ χριστιανισμοῦ σπουδαίον ρόλο ἐπαιζοῦν τὰ ζῶα. Τα ζῶα ὅμως αὐτὰ τῶν θρησκευτικῶν θηρίων καὶ παραδοσῶν μᾶς παρουσιάζονται συχνὰ ὄχι ὡς: θὰ ἔπρεπε ὡς ζῶα, ἀλλὰ ἔτσι ὡς: θὰ ἔπρεπε νὰ εἰμαστε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι. Σ' αὐτὸ δὲ κρῖνος ἐρχεταὶ ἡ βίας τῆς ἡθικῆς διδασκαλίᾳ γὰρ τὴν ὁποία ἐδημιουργήθηκε καὶ ὁ θρόλος. Ἀπὸ τῶν θηρίων αὐτοῖς, οἱ ὁποῖοι καὶ θῆρια εἶναι καὶ ποιητικοί, παραλαμβάνομεν ἕδω τῶς ζωοτότερος, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ πουλιὰ τοῦ ἁγίου Φραγκίσκου τῆς Ἀσσίζης.

Μία μέρα, καθὼς ὁ περιήρμος αὐτοῦ ἁγίου τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας τραβῶσε πεζοποροῦντας σ' ἕνα δρόμο τῆς Ὀμβρίας, εἶδε μετὰ πούλακα πού περιέμεναν ἢ ἐπισποσίνην νὰ τοῖς φέρῃ ὁ ἀνεμὸς λίγα ψιχουλά ψωμοῦ. Ἀμέσως ὁ ἅγιος Φραγκίσκος τὰ πλησίασε καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς λέῃ: «Μισρὰ μου ἀδελφίτα, πρέπει νὰ ψάλλετε ἕναν ἕμνο εὐχαριστίας πρὸς τὸ πουλιὰ, ἀφοῦ τὸν ἀκούσαν μὲ προσοχί, σέβητηκαν καλὰ ἐκεῖνο πού τοῖς εἶπε καὶ εἶδαν ὅτι, πράγματι, στὸ Θεὸ χρεωστοῦσαν καθὲ ἀγαθὸ τῆς ζωῆς: τὰ φτερά τοὺς καὶ τὸ πτελοῦμα τοὺς, τὰ ποτάμια καὶ τὰ ῥυάκια, τὰ βουνὰ καὶ τὰ λαγυάδια, ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἔργα τοῦ Κυρίου. Ὅταν ὁ Ἅγιος εἶδε πὼς τὸ εἶχαν καταλάβει αὐτο, ἔκανε μὲ τὸ χεῖρ τὸν τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ ἀμέσως τὰ πουλιὰ σκορπίστηκαν πρὸς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ οὐρανοῦ, ὑψάνοντας μὲ τὴν γλυκερὰ φωνήλια τοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἕνα ἀτελείωτο ἕμνο εὐχαριστίας.

Ἐνας ἄλλος κἀπὶ ἅγιος, ὁ Ἅγιος Ἀντόνιος τῆς Πάδουας, ἐθαυματούργησε μὲ τὰ φάρια. Τὸ θαῦμα τὸν αὐτὸ εἶναι δολοκλήρο δράμα σὲ τρεῖς πράξεις. Ἡ πρώτη πράξις ἐκτυλίσσεται στὴ δημόσια πλατεῖα τοῦ Ρίμνι: ὁ Ἅγιος ἀνεβασμένος ἀπάνω σὲ μιά πέτρα ἐδίδασκε τὸ πλῆθος: ἐκεῖνο ὅμως δὲν τὸν ἀκούσε: οἱ γυναῖκες εἶχαν ἀνοίξει ψιλὴ κούφηντα μεταξὺ τοὺς, οἱ ἄνδρες συζητοῦσαν γὰρ τὸ δουλεῖε τοὺς καὶ οἱ νέοι κουνβέντιαζαν καὶ ἔπαιζαν. Στὸ τέλος, ὁ Ἅγιος, πιχωμένος, ἀναγάζομνε νὰ φωνῇ καὶ νὰ τοὺς ἀρήσῃ. Σέβητηκε ὅτι ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποι δὲν τὸν ἀκούγαν, θὰ τὸν ἀκούγαν τὰ φάρια καὶ γ' αὐτὸ τράβηξε πρὸς τὸ ποτάμι. Καὶ πράγματι, μόλις ἔφτασε ἐκεῖ ὅλα τὰ φάρια τοῦ ποταμοῦ πληγὰν καὶ στάθησαν μπροστά τὸν γὰ νὰ τὸν ἀκούσουν. Ἡ δευτέρη πράξις τοῦ δράματος περιλαμβάνει τὴ διδασκαλίαν τοῦ Ἁγίου πρὸς τὰ φάρια. Στὴν τρίτη πράξι παρουσιάζονται πάλι οἱ κάτοικοι τοῦ Ρίμνι οἱ ὁποῖοι μόλις ἔμαθαν ὅτι τὰ φάρια εἶχαν μαζεφτεῖ καὶ ἀκούγαν προσεχτικὰ τὴ διδασκαλίαν τοῦ Ἁγίου, ἔτρεξαν καὶ αὐτοὶ πρὸς τὸ ποτάμι, κατακόκκινον ἀπὸ τὴ ντροπὴ τοὺς, γὰρ νὰ τὸν ἀκούσουν. Ἐκεῖνοι πού προηγουμένως κουνβέντιαζαν εἶχαν σοπιάσει τόσος, ἐκεῖνοι πού γελοῦσαν εἶχαν γονατίσει μπροσὶ στὸν Ἅγιο. Εἶχαν τεντώσει ὅλοι, γεμάτοι προσοχί, τ' αὐτιά τοὺς καὶ

ἰζέτησαν τὸν Ἅγιο νὰ τοὺς συζηροεῖ. Ἔτσι, ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, ἐσοῖθηκε ἡ πόλις τοῦ Ρίμνι χάρις στὰ φάρια.

Μία ἐκεῖνο πού ἔκαναν τὰ φάρια σποῖς κατόικους τοῦ Ρίμνι, τὸ συμπλήρωσε μὲ ἡμίονος. Κάποιος ἀπίστος εἶπε μὲ μῆρα στὸν Ἅγιο Ἀντόνιο: «Στοιχηματίζω, ὅτι ἡ φοράδα μου ἀν δὴ ὅστια τῆς Μεταλήψεως δὲ θὰ κουνηθῇ διόλου ἀπὸ τὴ θέση τῆς: ἀν ὅμως τύχῃ καὶ γονατίσῃ μπροστά τῆς, ἔ, τότε θὰ πιστέψω κ' ἐγώ.» Ἀμέσως ὁ Ἅγιος πήρε τὴ φοράδα καὶ τὴν ὄδηγησε στὴ μεγάλη πλατεῖα τῆς πόλεως ἢ ὁποία εἶχε πλημυροεῖ ἀπὸ τὸν κρομο, πού ἦταν περιεργος νὰ δὴ τὴ θὰ γινῇ. Μία ἀπόλυτη σιωπὴ ἀπλόθηκε σ' ὅλο τὸ πλῆθος ὅταν ὁ Ἅγιος παρουσιάστηκε κρατώντας τὴν ὄστια τὸ χεῖρ. Συγγροῦς ὅμως ἔφτασε κ' ἕνας ὑπερήτης τοῦ ἀπίστου κρατώντας μ' ἀγκαλιά σὰν γὰρ νὰ βάλῃ σὲ πειραμοῦ τὸ ζῶο. Μά ἐκεῖνο οὔτε πρὸςεῖ κἀν τὸ σὰν καὶ μόλις εἶδε τὴν ὄστια τῆς Μεταλήψεως μετὰ θαῦμα συντελέσθη: μ' εὐλάβεια, μὲ μεγαλοπρέπεια ἡ ἡμίονος ἔαχμε τὰ πόδια τῆς καὶ γονατίσε μπροστά στὸν Ἅγιο! Τότε ὅλοι οἱ σὶδαν τὸ θαῦμα ὀφθοῖ, ἔπεσαν γονατιστοὶ καὶ ὅσοι ἦσαν γονατισμένοι ἔπεσαν κατατῆς τὰ μόντρα δοξολογώντας τὸ Θεὸ! ...

Ὁ Ἅγιος Ριελὸ πάλι, ἐπίσκοπος τοῦ Σανλί, ἔκανε τὰ φάρια βατράχια νὰ σοπιάσουν. Μία μέρα καθὼς ἐδίδασκε στὸ πλῆθος, τὰ βατράχια ἀπὸ τὸ γειτονικὸ βάλτο, εἶχαν στήσις συνουαλί μὲ τὴν ὁποία ἐξουφίαναν τοὺς ἀροατάς τοῦ. Ἀμέσως ὁ Ἅγιος γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοὺς καὶ τὰ διέταξε νὰ σοπιάσουν! Πολλοὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος γέλασαν σὰν ἀκούσαν τὴν παροῖση αὐτῆς προσταγῆς τοῦ ἐπισκοποῦ, μὰ τὸ γέλιο τοὺς κόπησε στὴ μέση ὅταν ἔβη ἀπὸ διῶ στυγῆς δὲν ἀκούγοτανε πὰ ὅτε ἕνα βατράκι! Κ' οἱ ἄνθρωποι ἔβησαν ἔτσι ὅτι δὲν ἔπρεπε τὸν ἐξῆ: νὰ εἶνε πὸ ἀνυπότακο ἀπὸ τὰ βατράχια στὶς προσταγῆς τοῦ ἀεσπάλμένου αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ.

Οἱ τρεῖς αὐτοὶ Ἅγιοι πού ἀναφέρουμε κατέρωθεν, ὅσοις εἶδαμε, στὰ ζῶα, γὰρ νὰ δίνουν στοὺς ἀνθρώπους μαθήματα εὐλαβείας,

Υπάρχουν ὅμως ἄλλοι Ἅγιοι πού χρησιμοποιοῦσαν τὰ ζῶα γὰρ νὰ διδάσκουν τὴν καλοσύνην στὸν ἄνθρωπο. Παράδειγμα ὁ Ἅγιος Παῦλος ὁ Ἐρημίτης. Ὁ Ἅγιος αὐτὸς ζοῖσε σὲ μὴν ἔρημο τῆς Αἰγύπτου, πενώντας σχεδὸν πάντοτε. Ἐτρωγε ῥίζες καὶ χοιριάδες καὶ μ' αὐτὰ μόνον βασιόταν στὴ ζωῆ. Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁμοῖοι τοῦ, τὸν εἶχαν λησμονήσει καὶ δὲ βρέθηκε οὔτε ἕνας νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα κομμάτι ψωμί. Καὶ μόνον ἕνα πουλί— ἕνα κοράκι δειχθηκε στὴν περίστασι αὐτὴ νὰ εὐσταλαχκῖ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ κοράκι αὐτὸ κατέβηκε ἄξαφνα μὲ μῆρα, ἔχοντας μισὸ ψωμί μεσὰ στὸ ράμφος τοῦ, τὸ ὁποῖο ἔτανε πρὸς τὸν Ἅγιο. Ἐκεῖνος δέχτηκε τὸ δῶρο τοῦ, καὶ εὐχαρίστησε τὸ Θεὸ. Καὶ ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, τὸ κοράκι ἔρχοταν καθὲ πρῶτ, φερόντας ταχτικὰ στὸν Ἅγιο Παῦλο μισὸ ψωμί. Ἐξήντα χρόνια πέρασαν ἔτσι, χωρὶς οὔτε μὴ φορὰ νὰ ἐσχάθη τὸ κοράκι νὰ πᾶ τὸ μισὸ ψωμί στὸν Ἐρημίτη, ὁ ὁποῖος ἐργασιοῦσε σὲ ἀδιάκοπα τὸ Θεὸ. Μία μέρα ὁ Ἅγιος Παῦλος (πὸς θὰ ἦταν πᾶ ἐκατο χρόνων) ἀκούσε βήματα ἄνθρωπου κοντὰ στὴ σπηλιὰ τοῦ. Ἐβήθη ἀμέσως ἔξω καὶ εἶδε ἕναν ἄλλο ἐρημίτη, τὸν Ἅγιο Ἀντόνιο, ὁ ὁποῖος ἔρχοταν νὰ τὸν βοῆ γὰρ νὰ κουνβέντιαζαν μασὶ γὰρ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ. Ἀρχισαν πράγματι οἱ διῶ Ἅγιοι νὰ συζητοῦν. Ὁ Ἅγιος Παῦλος μάλιστα ἀνέφερε στὸ σύντροφο τοῦ, γὰρ νὰ τοῦ ἐδοδεῖξῃ ποσο μεγάλη ἦταν ἡ Θεῖα Πρόνοια καὶ τὸ περιστατικὸ τοῦ κορακοῦ. Ἐξάρνα ἐκεῖνη τὴ στιγμῆ, φάνηκε τὸ κοράκι πῆτατος μετὰ κάποια δυσκολία. Ὅταν τέλος ἔφτασε κοντὰ τοὺς, οἱ διῶ Ἅγιοι πατέρες εἶδαν μὲ θαυμασμό ὅτι ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα τὸ κοράκι εἶχε στὸ ράμφος ἕνα δολοκλήρο ψωμί. Τὸ μίρασαν μετὰξὺ τοὺς δοξολογώντας τὴ Θεῖα Πρόνοια.

Καὶ ὁ Ἅγιος Βενεδίκτος εἶχε κ' αὐτὸς γὰρ ἄπὸ ἕνα κοράκι. Τὸ εἶχε πάρει κοντὰ τὸν ἄπ' τὸν καιρὸ πὸν ἦταν πολλὸ μικρὸ καὶ ποτὲ τὸ πουλί δὲν τὸν ἄφρισε. Μῆσ' τὴν μοναξιά τοῦ, ἐκεῖνο τοῦ κρατοῦσε συντροφιά.

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΤΟΥ. (Πίναξ τοῦ Πιανέλλο).—Ὁ Ἅγιος Ἀντόνιος εἶδε μὲ μῆρα ἕνα τυφλὸ γουρουνάκι πού φανιόταν σὲ μὲ ἔκτετε τῆ συνοδοῦ τοῦ. Ὁ ἅγιος τὸ πήρε καὶ τὸ θεράπευσε καὶ ἀπὸ τότε, τὸ ζῶο αὐτὸ δὲν ἔγκατέλειπε ποτὲ. Στὴν εἰκόνα μᾶς ὁ γουρῶνος ἔχει μασὶ μὲ τὸν Ἅγιο Ἀντόνιον καὶ τὸν Ἅγιον Γεωργιον μὲ τὸ δράκοντα, ἀν καὶ οἱ διῶ αὐτοὶ ὅτι δὲν συναντήθησαν ποτὲ στὴν πραγματικότητα.

Μέσ' στο μοναστήρι που άγώτερα έχτισε ο Άγιος Βενέδικτος το χοράκι πήγαινε στο τραπέζι του Άγιου και συμμερίζονταν με οικειότητα το λιτό φαγητό του. Μιά μέρα ο Σατανάς έβαλε σ' ένα καλόγερο την ιδέα να δηλητηριάσει τον Άγιο Βενέδικτο. Και πράγματι ο καλόγερος έβαλε μέσα στο ψωμί του Άγιου δηλητήριο. Μα τόσο ο Άγιος όσο και το χοράκι είχαν απ' το θεό το δωρό να βλέπουν καλύτερα από τους άλλους ανθρώπους και έτσι είδαν το φαγάκι που ήταν μέσα στο ψωμί τους. Τότε ο Άγιος Βενέδικτος είχε με γαλήνη στο χοράκι : « Πάρε αυτό το ψωμί και πήγαινε να το βάλεις σ' ένα μέρος, όπου να μη το βρήι ποτέ κανείς ! » Το χοράκι έκανε άμεσως την παραγγελία του Άγιου. Και όταν ξαναγύρισε, ο Άγιος και το πουλί, αποτελείσαν ήσυχα το φαγητό τους, όπως πάντοτε. Και από το περιστατικό αυτό οι άνθρωποι διάχρησαν δι πρέπει ναίνα άνεξίκακοι.

Σε όλους σχεδόν τους Άγίους τα ζωα φάνηκαν χρήσιμα και τους έδωαν τη συνδρομή τους στις πιο κρίσιμες περιστάσεις της ζωής τους ! Μέσα στη ζωή του Χριστού πόσες φορές δέ βλέπουμε να προσφέρουν τη βοήθειά τους στο δημιουργό τους ; Μέσα στη φάτιν βλέπουμε το γαϊδουράκι που με την άνασα ζεσταίνει το Θείο βρέφος. Ένας άλλος γαϊδουράς άγώτερα προσφέρει ευχαριστός τη ρίχη του για να οδηγήσει τη Θεία οικογένεια στην Αίγυπτο, μακριά από τη λύσσα του Ηρώδη. Κι' ο γαϊδουράς ήταν πάλι εκείνος επάνο στη ρίχη του ποίου, έκανε ο Χριστός τη θραμβευτική του είσοδο στα Ιεροσόλυμα, λίγες μέρες προ του Τέλους.

Θά μπορούσε κανείς ξαναώντας από την Παλαιστίνη, να διασχίση ολόκληρη την οικομένη για να δει την άτελειότη σηρά των ζωών έκεινον που συνεδέθησαν στενά με διάφορα έπεισόδια της ζωής των Άγιών. Άς πάμε για λίγες στιγμές στάς έρημους της Αίγυπτου στίς όποιες, διάφοροι Άγιοι κουραμένοι από τα επίγιατα πηγαίνα να βρουν άναπαυση και γαλήνη ; Ποιός είν' αυτός ο έκατοχρονήτης γέρος που ψυχολογείται στην είσοδο μιάς σπηλιάς ; Είνε ο Άγιος Παύλος ο Έρημίτης. Σ' όλη του σχεδόν τη ζωή, όπως είδαμε προ όλίγου, τον έτρεφε ένα χοράκι. Τώρα όμως πρόκειται να πεθάνη. Να δυό λοντάρια που ήσαν επίτηδες να παρασταθούν στο θάνατό του. Παρακολουθούν μ' ελλάρεια το ξερύνισμά του. Τόν βλέπουν σ' λίγο που πέθανε πιά και γονατίζουν. Σηκώνονται έπειτα και ακάθρον ένα λάζκο μέσα στον οποίο και ένταφίζον τον Άγιο. Ο Άγιος Άντωνίος, που παρευρίσκειται στη σκηνή και τα λοντάρια γαλήνια ξαναγύρισαν στίς λόγους τους.

Μα κι' ο κροκόδειλοι, που είνε πιο άγριοι από τα λοντάρια, δέν εδειγναν λιγώτεση προθυμία για να εξηγηρητήσουν τους ανθρώπους του Θεού. Μιά μέρα, ο Άγιος Παχόμιος ήθελε να περάση το Νείλο για να πάη να βοηθήση κάποιον άσθενή. Μα δέν ύπρηξε ούτε βάρκα, ούτε πλοίο και δέν ήξερε τί να κάνει. Τότε βγήκαν από το νερό δυο κροκόδειλοι οι όποιοι άπλωσαν τίς πλάτες τους κάτω από τα πόδια του Άγιου και έτσι τόν μετέφεραν στην αντίκρουση όχθη.

Ένας ελίχοκοπος της Βρετάνης πάλι, ο Άγιος Γουίνιμπερ, κάποτε, καθώς περιώδευε, διδάσκοντας το ποιμνίό του, έχασε το δρόμο του μαζί με τόν οδηγό του. Πεινούσαν κ' οι δυο και δέν εύρισκαν άπάνο στους άγονους βόλχους ούτε μιά ρίζα για να φάνε. Μα να έξαφα—ο θάυμα—ένα μεγάλο ψάρι έπεσε μπρος στα πόδια τους. Σήκωσαν τότε τα μάτια τους προς τόν ουρανό και είδαν κατάλληκτοι έναν αετό, ο όποιος τους είχε ρίξει το ψάρι. Ο Άγιος Φραγκίσκος Ξαβιέ κάποτε είδε με θάυμασμό έναν άστακο να τού φέρνει ένα σαυρό τόν όποιον είχε χάσει και τόν όποιο άδικος είχε ψάξει για να βρήι.

Περισσότερο όμως διδακτικό ήταν το παράδειγμα της καλοσύνης που έδωσε στους ανθρώπους ο σκύλλος του Άγιου Ρόκκου. Άφου ο Άγιος αυτός γιάτρεψε από την πανούκλα τη Βόρειο Ιταλία, προσεβλήθη στο τέλος κι' ο ίδιος από τη φοβερή αυτή άρρώστεια. Οι πόνοι του ήταν τόσο τρομεροί όστε ο δυστυχής Άγιος φώναζε άδιάκοπα. Οι συμπολίται, ξεχνώντας τίς τόσες ευεργεσίες του τόν έδιωξαν από την πατρίδα του για να μην τους μεταδώσει την άρρώστεια. Τότε ο Άγιος Ρόκκος πήγε κ' ένγκαταστάθηκε σε μιά άχροκαλύβα στη μέση ενός δάσους. Έκει κοντά ζούσε κ' ένας μεγάλος άρχοντας όνομαζό-

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΗΜΙΟΝΟ (Πίναξ του Καρπαντιόλα—Ιταλική σχολή). Ένας άπιστος του Ρίμιν διειρημένη κάποτε ότι δέν θα πιστεύε στο Θεό, παρά μονάκι έν έβλεπε την ημίονο που να γονατίζει μπροστά στην έστια της Μεταλήψεως. Ο Άγιος Άντωνίος, μόλις το ήμαθε αυτό, είπε να τού πάνε το ζώο. Και πράγματι μόλις τού παρουσίωσε την όστια, έκεινο γονατίζει με δάκρυα μολοντί ο άπιστος κύριος τόν προσπαθούσε να το βάλη σε πειραματί δειχνόντάς του μ' αγκαλιά άχρησ.

μενος Γουτθάρδος ο όποιος άγαπούσε πολύ τα σκυλλία και τα κυνήγια. Ο Γουτθάρδος αυτός πρόσεξε μιάμέρα τους περιέργους τρόπους ενός από τους σκύλλους του ο όποιος κάθε πρωί έκλεβε ένα ψωμί από τόν πάγκο κ' εξαφανίζονταν για κάμποσες ώρες. Οι μέρες περνούσαν κι' ο σκύλλος εξακολουθούσε την ίδια δουλειά. Πολύ σκανδαλισμένος από το μυστήριο αυτό, ο Γουτθάρδος παρακολούθησε το σκύλλο. Τον είδε να χώνεται μέσα στο γειτονικό δάσος κ' εκεί να μανήη σ' μιά καλύβα, στην όποια ζείτονταν ένας άνθρωπος γεμάτος πληγές. Ο σκύλλος, μόλις έφτασε, άφου άφησε σε μιά γωνιά το ψωμί που είχε κλέψει, άρχισε να γλείφη τίς πληγές τού άρρώστου ο όποιος, ευγνωμονώντας τον, τόν εκθάδευε. Ο Γουτθάρδος άναγνώρισε άμέσως στο πρόσωπο τού άρρώστου τόν Άγιο Ρόκκο και κατασπυγγημένους από το παρδείγμα του σκύλλου, έπήγε τόν άρρώστο στον πάγκο του και τόν έθεράπευσε. Έτσι ο Γουτθάρδος άγισσε κ' εκείνος κοντά στον Άγιο Ρόκκο.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΡΟΚΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΛΟΣ ΤΟΥ (Πίναξ του Μάγνι). Ο Άγιος Ρόκκος, προσβλήθηκε από πανούκλα, ξεδιώχθη από την πατρίδα του. Θα πέθανε δε χωρίς άλλο μέσ' στο δάσος, έν ένας σκύλλος δέν τού πήγαγε τροφή. Μιά μέρα μέλιτα ο σκύλλος αυτός άδηγος εις τόν άρρώστο ένω και ένα γιάτρο ο όποιος τόν έκανε καλά. Για περισσότερη ίσως γραφικότητα ο Γουτθάρδος έτοιμάφισε στην εικόνα αυτή μαζί με τόν Άγιο Ρόκκο και τόν Άγιο Σερασιανό και την Παναγία με το βρέφος.

Αυτός είνε μερικώς από τίς έκδολευσεις που προσέφεραν τα ζωα στους Άγίους. Μα και οι Άγιοι εις ανταπόδον, πόσες φορές δέν ευεργέτησαν τα ζωα ! Να κι' ένα σχετικό περιστατικό :

Κάποτε ή βασίλισσα της Ισπανίας ήταν άρροστη βαρεια, ετοιμοθάνατη. Οι γιάτροι είχαν άπελπισσει κι' ο βασιλιάς για να τη σώση προσκάλεσε στο καλάνι τόν τόν Άγιο Άντωνίον τόν Έρημίτη που ήταν φημισμένος για τα θαύματά του. Ο Άγιος καθώς έμπαινε μέσα στο καλάνι, όπου τίς ένδοσιοειδεις έπυρφημές τού πλήθους, έννοωσε κάτι να τόν τραβεί από την άκρη τού φορεμάτός του. Έστριψε και είδε μιά γουρνούνα και δίπλα της το παιδί της, ένα μικρό γουρνούνα τυφλό, ανάγκο και ρακιδώδες. Ο Άγιος το εύσπλαχνισήκε κι' άμέσως επέθεσε τα χέρια του άπάνο στα μάτια και στα πόδια τού φτωχού ζώου, το όποιο στη στιγμή άνέβλεψε κι' άρχισε να περπατά.